Присвячено Петру Петровичу Артемовському-Гулаку

Де недавно козак гомонів,
Його кінь тупотів,
Як на ляха козак налітав,
В нього спис запускав,
Там тихо по білому степові сивий
Туман розлягається...
Ясний місяць то із-за хмари погляне,
То в хмару ховається...
Степ-земля рідну й нерідну кров допиває;
А проміж трупами стогне, мов розмовляє...
То старий козак із сином віку доживає,
І порубаний з посіченим він розмовляє:

"Батьку, батьку! Мені душно, мене пече,
В горлі засихає!" —
"Синку, синку! Біля мене все кров тече,
Водиці немає!"

"Батьку, батьку! Хто по нас в степу заплаче,
Хто нас поховає?" —
"Чуєш, синку? Чорний ворон в'ється, кряче,
за дяка співає!"

"Батьку! Із-за плечей мороз подирає,
В серці стине, стине..." —
"Трупом вкрийся, кров'ю вражою умийся,
Й їх не трохи гине!"

Отак розмовляло, далі застогнало,
А далі й замовкло... тільки кров дзюрчала...
Де недавно козак гомонів, його кінь тупотів, —
Ворон крякав, літав, і спускався, й на трупах сідав...

Чуєш, як і вітер засвистів, загомонів?
Плаче, оплакує козаків — своїх братів!..
Кості по степах в пісках ховає,
Пісню поминальную співає...